

הדר פרק ששי עירובין

סג.

עין משפט נר מצוה

ח א טור י"ד סי' רמ"ב
 ז ב ג ד טו"ט שם
 טפ"ד ד' כ"ג"ה:
 י ה מ"י פ"ה מהל' מ"ח
 י"ג ו"טו"ט שם ספ"י
 י"א ו מ"י שם הלכה ב'
 וטו"ט שם ספ"י:
 י"ב ז מ"י פ"ב מהלכות
 תמידין הלכה א' סג
 ע"ן קכ"א:
 י"ג ה ש"ע י"ד מ"ט קמ"ו
 טפ"ד ט:

רב המנונא אורי בחרתא דארגו. מרי רב המנונא הווי מד שיהי תלמידו של רב חסדא דממשעמ הכא וצפרק קמא דקדושין (דף קה). גבי סגי דזונואל דלמר ליה רב חסדא לרב המנונא זיל לנענינהו ועוד היה אחר שהיה תלמידו של רב כלעיל צפרק כילד מעצבין (דף קה) דלמר ליה רב לרב המנונא זרי מדלית לך אוטיב לך:

מאי דרוש ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח אע"פ שהאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט. לכאורה משמע שהקטרת שהקטירו על מזבח המזבח היה והולת שנה היתה כדאשכחנא בקטרת של נשיאים כדלמרינן בשיליה התכלת (מנחות דף ט:). דלוי על מזבח הפנימי הקטירו מאי שייכא אומה דרשה לשם והא לא היה יורד אש על מזבח הפנימי לשם קטרת דהא ק"ל צפרק למר להן המנונה (יומא דף ג:). דמערכה שניה שעל מזבח המזבח לקטרת מיהו צמורת כהנים משמע שלצית קדשי הקדשים נכנסו להקטיר ולשם נשרפו ול"ע: **כ"ל** הנותן מתנותיו לכהן אחד ב"ו. הא דקרי ליה עירא היאירי אף על פי שהיה כהן שמה אזיו משהכין ולאנו ממנשה כדלמר מיהודה ופשמיה דקרא כהן לדוד לאו כהן ממש הוא אלא שר כמו דלמר זבני דוד כהנים היו (שמואל ב ג:). **מביא** רעב לעו"ם. ואף על גב דכתבי (על שאלו ועל בית הדמים הא והא גרס וסמוכין קדש: מ"ד

גליון הש"ס

נבאר צורבא מרבנן חוי לבשיתה. עין מכות דף לא על מ"א מוס' ד"ה דהא. ובר"ש סוף פ"ב דנגע"ט: שם ולא אשכחן דאמרינן ליה יהושע. ע"י סנהדרין דף טו. מוס' ד"ה מה מחלתי:

מוסף רש"י

מצוה להביא מן ההדיוט. ולע"פ שטריו כדלוי, נעשו שלא נטלו כשות (יומא ג:).

רב ניסים גאון

רבינא טר סכינא בבבל. ביק הסכין שלשיתיה כהן יהיה בה פגם ותרגום פוקד מסער. וכן דרכו שללשון חכמים שמחמתין את העי"ן והחי"ת. ואמרו סר סכינא, כלומר סער סכינא, ואמרינן שותא כלומר שותא, ושותא (ושורא) במקום שחדא. וכאלה רבות. ובפרק הכל שחשין קרינא אמר רב חסדא מניין לבידיה סכין מן התורה שבכתב ושחטתם קבה ואלכתם. פשיטא דכי נהוה טורפה בעיני בדיקה. בדיקת חכם קאמרינן כול. ואמרינן היא טבחא דלאו סר סכינא משחמתינ ליה. והתם במסכתא דיוס טוב בפרק [אין צריך] אמרו אביעאי להו מהו להראות סכין לחכם ביום טוב, רב מרי בריה דרב חייבא שריא ורבנן אסרי, אמר רב יוסף ות"ח רואה לעצמו ומשאליה לאחרים.

רבינו חננאל (המשך)

שפיר דמי. כי הא דרבינא הווי יתיב קמיה דרב אשי, תוא לההוא גברא דהוה קא אסר חמרא בעינתא. פי בדקל כדתנן צני הר הברדל שערות והן אוילני תמרם. היה קושר בו החמור בשבת. א"ל רבינא ליהוה ההוא גברא בשבתא. א"ל רבינא לרב אשי כי האי גונא מתחזי כאפקיותא יא. א"ל לא, אין חכמה ואין עצה ואין תבונה לנגד ה', כל שאין שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב. ויחיב מיתה שלא בפניו אסור ואינו חיב מיתה. ולא מתו שני בני אהרן אלא מפני שהורו הלכה בפני משה רבן. ותלמיד היה לו לרי אליעזר יהודה בן גודיא היה

תורה אור השלם

1. אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לגנר? משלי א ב
 2. ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח ויעברו עצים על הקאש: ירמיה א ז
 3. ויען אליהוא בן ברבאל הבחוי ויאמר צעיר אני ליםים ואתם יששים ען פן יהלתי ואיך מזהו איוב לו ר דעי איהב: מ"י רעב ולחמי רשף וקטב מרירי וישן דמחול אש שלם עם המות המותי דבריה לב דרע: מלבי עפנתו אמרתי למען לא אקחתי ק"י: תהלים ק"ט א
 6. בשרתי צדק בקהל רב הגוה שפתי לא אבליא יי אהרן דע"י:
 7. וגם עירא הקארי היה בתן לרוד:
 8. ויהי רעב בימי דוד שלש שנים שנה אחרי שנה ויקבש דוד את פני יי ויאמר יי אל שאל ואל בית הרמים על אשר הביית את הגבענים:
 9. ויאמר אליעזר הכהן אל אנשי הגבא הבאתם למזלחמה ואת קמת התורה אשר צוה יי את משה: במדבר לא הכהן
 10. ולפני אליעזר הכהן יעמד וישאל לו במשמט האורים לפני ה' על פי צבאו ועל פיו ובאו הוא וכל בני ישראל אתו וכל העדה: במדבר כו ב
 11. ויען יהושע על נון משרת משה מבחוריו ויאמר ארני משה כלאם: במדבר יא כ

הנהגות הב"ח
 (א) נ"ב סכר לה מ"י:
 (ב) שם סוכן זיליא מהינאי: (ג) שם והא מתיב ראב"י אומר לא יבנו בני אהרן אלא על שטריו הלכה: (ד) שם על נן זחלתי ואירא וכמיהתם שמתם וחלתי: (ה) שם כהן לדוד וכי לדוד הוא דהיה כהן לכולי עמלא לא הוה כהן כבוד למשה דכתיב אשר לוה ה' את משה [במדבר לאן] והורה הלכות גיעול אך את הוזהב: חיענא. לירד מגדולה שפסקו לו מקמי הכי: דכתיב ולפני אלעזר הכהן יעמד * ולא אשכחן וילד שנאמר ר' יוחנן יהושע בן נון משרת משה מבחוריו ויאמר ארני משה כלאם וכתיב

לכוס: מוסב משבז דבר מורה הלכה: לשאלו למיתה: ראוים הם לך דהוי ליה כמורה הלכה: ומטיב

הרסא: שם העיר: דארגו. שם האיש שזנאה והיה אמגושי כך ראינו בתשובת הגאונים: **סר סכינא.** צדק סכין לנזח ולא אמרו להראות סכין לחכם אלא מפני כבודו של חכם ונמלא צניעו נוטל לו עטרת כבוד העיר ורב אשי רבו צמתא מחסיא הוא והיא מצבל: **דהא** רב המנונא אורי **חרסא** דארגו. הואיל ולא היה רבו **דר צה אע"פ** שהיתה צבל ואי לא הורטי צמתא מחסיא שהיא מקומך: **תלמיד חזר.** חכם כמותו אלא שלמד ממנו דבר אחד או יותר: **נפשיה.** צדק סכין לשחוט צו הוא עלמנו צמנה שלו ואין צריך להראות לרבו: **למחוא.** אחרייה דרבא: **אנה מיענן זבינא.** כי חלילנא מהאי צפרק דמינן **למה** זבין לה מיענן אהרן לאו לנפשאי אלא כשאר טבחא הויה לי: **עגלא סינא.** גדל שליש ואז הוא עומד צעיקר טעם נשרו כדמנן (ב"מ דף סה). ומגליון אותן עד שיהו משולשין ואמרינן נמי (שם דף סט). מותר שליש צכרך אלמלא אורחיה עד שלש. ל"א שלישי לצטן (ו) וקשה לי הא דלמר צעלמא (מסנהדרין דף סה): **רב חנינא** ורב אשועיא הוו עסקי צספר יצירה וכל מעלי צמתא איצרי להו עגלא תילתא דהתם מאי שלישי לצטן איכא הא לא היה צצטן מעולם: **לא יחוש לסכא.** לרב אחא בר יעקב וצמתייה קאמר: **דאחמיו צכודו.** מחלר שנאמר לו לייחוש צכא והמילו לרב צכודו לא היה לו לזולו דצבר: **ואצ"א שאני** רב אחא בר יעקב **דמפניג.** הרבה מאל היה זקן ומחס: **ולאפרושי מאיסורא.** ראה תלמיד אדם רוצה לעבור עצירה ורבו שם ושותק מותר לתלמיד לקפון ולגעור: **צנינא.** צדק. ואין משתמשין צאילין משום צבול: **אמר ניה.** רבינא לרב אשי הא מילתא צעזימת קמן השתא מי הויה אפקיותא חושפא או לא: **אין חכמה וגו'.** אין תורת חכמה וכבוד ותבונה ויען עומדת כנגד חילול השם: **צפניו אסור.** להורות ומייב מיתה צדי שמים והא דרבא לאו לאפרושי מאיסור קאי אלא על הצא לישאל: **צפניו מוס.** והוא דקתי רחוק ממנו שהיה רחוק ממנו רבו שלש פרסאות ומיהו כי אורי קמיה אורי: **והא רחוק ממנו קאמר.** ואי הוראה לאו רחוק ממנו הוא מאי אתא רבי יוחנן לאשמעינן: **צפניו אמרן.** חכמי דצרי מלהורות צמקוס צחאה חוטא עליהן: **צדק.** דברי תורה: **עירא סוהיני.** רבו היה כדכתיב היה כהן לדוד רב לדוד: **מורידין אוסו מגדולתו.** לעיל קאי אדועירי צמורה הלכה צפני רבו: **אם אחי אצא אוה.** דחלק כבוד למשה דכתיב אשר לוה ה' את משה [במדבר לאן] והורה הלכות גיעול אך את הוזהב: חיענא. לירד מגדולה שפסקו לו מקמי הכי: **דכתיב ולפני אלעזר הכהן יעמד וישאל** לו. שהיה עמדי יהושע להיות צריך לישאל דבר הלכה מאלעזר: **ולא אשכחן.** לאחר מיתת משה דליצטרין ליה יהושע לאלעזר לשאל

לכוס: מוסב משבז דבר מורה הלכה: לשאלו למיתה: ראוים הם לך דהוי ליה כמורה הלכה: ומטיב

לכוס: מוסב משבז דבר מורה הלכה: לשאלו למיתה: ראוים הם לך דהוי ליה כמורה הלכה: ומטיב

שמו שהורה הלכה בפני רבו ולא הוציא שבתו. וא"י אליעזר כל תלמיד המורה הלכה בפני רבו חיב מיתה, וראוי להכישו נחש כו'. ונקרא חוטא, שנאמר בלבי צפניו אמרתי למען לא אחטא לך. כל המשנה מן מתנותיו לכהן אחד מביא רעב לעולם. שני * וגם עירא היאירי היה כהן לדוד. ר' אליעזר אמר המורה הלכה בפני רבו מורידין אותו מגדולתו. שנאמר ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת כו'. כל דמותיב מלה באנפי רביה אול לשאלו בלא ולד, שנאמר ויען יהושע בן נון משרת משה וכו', כלאם הטיל עליהן צרכי צבור והן כלן מאליהן,